

Arrest

nr. 83 834 van 28 juni 2012
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2012 tot weigering van verblijf (bijlage 26^{quater}) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen het Rijk is binnengekomen op 25 oktober 2011, dient als niet-begeleide minderjarige op 26 oktober 2011 een asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding stelt op basis van een onderzoek van vingerafdrukken vast dat verzoeker voorheen in Italië reeds een asielaanvraag indiende.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekt op 22 februari 2012 de Italiaanse autoriteiten, gelet op artikel 16.1. c) van de Europese verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), om de terugname van verzoeker.

1.3. Overeenkomstig artikel 20.1. c) van de verordening 343/2003/EG worden de Italiaanse autoriteiten geacht in te stemmen met het terugnameverzoek, nu zij nalieten op het terugnameverzoek te reageren binnen de in voormelde bepaling voorziene termijn van twee weken. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deelt de Italiaanse autoriteiten bij schrijven van 19 maart 2012 dan ook mee dat er sprake is van een stilzwijgend akkoord.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 19 maart 2012 de beslissing tot weigering van verblijf en de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging met betrekking tot verzoeker.

De beslissing tot weigering van verblijf, die verzoekers voogd op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten [D. J.]

[...]

*van nationaliteit te zijn Afghanistan
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde dat hij op 25.10.2011 is aangekomen in België. Op 26.10.2011 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het Afgaanse staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in “Daralam” op 31.12.1996. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag van 26.10.2011 opgegeven geboortedatum minderjarig zou zijn, werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie liet de DVZ dezelfde dag (26.10.2011) per fax weten betrokkene onder haar hoede te nemen en op 13.01.2012 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie toegewezen aan een voogd. De DVZ werd hiervan op 16.01.2012 per fax van op de hoogte gebracht.

Uit het Eurodacverslag van 26.10.2011 blijkt dat betrokkene in Italië asiel heeft aangevraagd. Op 19.03.2012 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 20 §1c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 20 §1b van de Dublin-II-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 22.02.2012 op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 22.02.2012 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde verder dat er in Italië wel vingerafdrukken werden genomen toen hij nadat hij samen met andere vluchtelingen door de Italiaanse kustwacht van een bijna zinkend schip werden gered en aan land werden gebracht. Betrokkene stelt dat hij enkel zijn naam en gegevens heeft gegeven en dat hij

vervolgens terug op straat stond. Betrokkene stelde dat hij gedurende tien dagen in een park verbleven zou hebben alvorens Italië te verlaten richting België. Betrokkene verklaarde verder dat hij vanuit Afghanistan op een onbekende datum vertrokken zou zijn richting Iran. In Iran zou hij ongeveer tien dagen verbleven hebben. Vervolgens zou hij per auto, taxi en te voet naar Turkije gereisd zijn. Na een verblijf van elf dagen zou hij van Turkije per bus, bestelwagen en boot naar Griekenland gereisd zijn. Betrokkene verklaarde dat hij in Griekenland ongeveer vier maanden zou zijn opgesloten in een gevangenis en vervolgens twee en een halve maand in Athene verbleef. Betrokkene stelde dat er in Griekenland geen vingerafdrukken werden genomen. Vervolgens zou hij per boot naar Italië gereisd zijn hij waar door de Italiaanse kustwacht van een bijna zinkend Schip werden gered en aan land werd gebracht. Betrokkene stelt dat zijn vingerafdrukken werden genomen maar dat hij er geen asielaanvraag en dat hij illegaal binnenkwam. Na tien dagen zou hij Italië per trein verlaten hebben richting Frankrijk. In Frankrijk zou hij gedurende acht dagen verbleven hebben alvorens de trein naar België te nemen. Op 25.10.2011 zou hij in België zijn aangekomen waar hij één dag later het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Op basis van het Eurodacverslag van 26.10.2011 waaruit blijkt dat er op basis van betrokkene's vingerafdrukken een asielaanvraag werd geregistreerd in Italië en met de toepassing van art. 6 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 waarbij de behandeling van het asielaanvraag bij ontstentenis van gezinsleden, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art 2.i van de Dublin-II-Verordening, berust bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielaanvraag heeft ingediend, werd voor betrokkene op 22.02.2012 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. Op 19.03.2012 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit agreement op gewezen dat zij op basis van art. 20 §1c van de Dublin-II-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 20 §1b van de Dublin-II-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 22.02.2012 op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielaanvraag. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielaanvraagprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene brengt geen dergelijke elementen aan.. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekend echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een

andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat er in Italië geen goede levensomstandigheden zijn en dat mensen er geen leven hebben en er in parken verblijven en dat hij niet weet wat hij zou doen als hij naar Italië gaat. (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene van deze verklaringen geen concrete bewijzen aanbrengt. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat de levensomstandigheden in Italië niet goed zijn en dat de mensen er geen leven hebben en gewoon in parken verblijven. Betrokkene maakt bovendien evenmin aannemelijk dat hij ten gevolge van zijn asielprocedure in Italië in een park zou moeten verblijven en maakt bovendien evenmin aannemelijk dat iedereen die in Italië in een park verblijft of geen leven heeft, zich in een reguliere lopende asielprocedure zou bevinden.

De door betrokkene aangehaalde redenen met betrekking tot een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië, wijzen dan ook niet op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar Afghanistan of naar het land waar hij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan of het land waar hij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS). The Italian approach to asylum: System and core problems”, April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, “Asylum procedure and reception conditions in Italy — Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees”, Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevraagd asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot de tussenkomst van Meester Micholt Sylvië dd. 27.02.2012 dient te worden opgemerkt dat Meester Micholt stelt dat haar cliënt via Griekenland naar Italië is gereisd en dat hij noch in Griekenland, noch in Italië asiel heeft aangevraagd en dat er hoogstens zijn vingerafdrukken werden genomen. Meester Micholt verwijst verder naar art. 6.2 van de Dublin-II-Verordening waarbij de behandeling van het asielverzoek bij ontstentenis van gezinsleden, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art 2.i van de Dublin-II-Verordening, berust bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend en stelt Meester Micholt dat zij meent dat België de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag en niet Italië. Met betrekking tot deze door Meester Micholt aangehaalde argumentatie dient te worden opgemerkt dat uit het Eurodacverslag van 26.10.2011 uit de code ITILEO13JF duidelijk blijkt dat er voor betrokkene in Italië een asielaanvraag werd geregistreerd. Dat haar cliënt in Italië geen asiel zou hebben aangevraagd is dan ook niet aangetoond. De Italiaanse autoriteiten hebben er immers geen enkel belang bij om een asielaanvraag te

registreren indien daar niet om verzocht wordt. In overeenstemming met de bepalingen in art. 6 van de Dublin-II-Verordening waarbij de behandeling van het asielverzoek bij ontstentenis van gezinsleden, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art 2.i van de Dublin-II-Verordening, berust bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend, is Italië dan ook de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

Betrokkene verklaarde met betrekking tot familieleden dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Op basis van de bovenstaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Tijdens zijn Dublin-gehoor door de DVZ op 22.02.2012 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat zijn oom met de smokkelaar had afgesproken om betrokkene naar België te brengen en dat hij er niet specifiek zelf voor gekozen heeft (DVZ, vraag 19).

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 22.02.2012 dat hij last heeft van zijn longen en veel hoest (DVZ, vraag 20). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij last heeft van zijn longen en veel hoest, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Italië indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art 7, of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 6, art. 16.1.c, art. 20 §1b en art. 20 §1c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 en moet betrokkene zich binnen de dertig (30) dagen aanbieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten in Italië.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel tot terugbrenging, dat tevens op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht van verzoekers voogd, luidt verder als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (1)

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, wordt aan

Mijnheer [K.-M. D. P.]
[...]

bevel gegeven

de genaamde [D. J.]
[...]

binnen dertig (30) dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, eerste lid, 1° wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Betrokkene is niet toegelaten tot verblijf aangezien de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene op basis van art. 6, art. 16.1.c, art. 20 §1b en art. 20 §1c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 tengevolge van de Tacit-Agreement die aan hen werd overgemaakt op 19.03.2012 aangezien zij de antwoordtermijn vervat in art. 20§1b van de Dublin-II-Verordening zonder reactie hebben laten verstrijken na het verzoek tot terugname dat hen op 22.02.2012 op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt zoals uitgebreid en gedetailleerd werd uiteengezet in de beslissing bijlage 26quater voor betrokkene die op 19.03.2012 aan zijn voogd, mijnheer [K.-M. D. P.], werd betekend.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in een exceptie op dat het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk is, omdat een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd en *in casu* niets erop wijst dat hij niet dient te worden vertegenwoordigd door zijn voogd.

Een minderjarige wordt als proces onbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat hij vertegenwoordigd dient te zijn om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad. Er geldt evenwel een uitzondering wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden. De bestreden beslissingen raken onmiskenbaar aan de rechten die aan verzoekers persoon verbonden zijn. Het is verder niet betwist dat verzoeker op het ogenblik van het indienen van huidig verzoekschrift vijftien jaar en drie maanden oud was. Tevens blijkt dat hij zelfstandig een asielverzoek indiende. Gelet op voormelde gegevens dient te worden aangenomen dat verzoeker beschikt over een voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in te stellen.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep kan niet worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 3.2 en 6 van de verordening 343/2003/EG, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 14 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht.

Hij verduidelijkt het middel als volgt:

“Verwerende partij houdt voor dat verzoekende partij asiel heeft aangevraagd in Italië. Immers, van verzoekende partij zouden er vingerafdrukken genomen zijn toen hij samen met andere vluchtelingen door de Italiaanse kustwacht van een bijna zinkend schip werden gered en aan land werden gebracht. Op basis van de vingerafdrukken van verzoekende partij zou er in Italië een asielaanvraag worden geregistreerd.

Verzoekende partij wenst hier te benadrukken dat hij geen asielaanvraag heeft ingediend bij de Italiaanse autoriteiten. Het is inderdaad zo dat van verzoekende partij, eens hij was gered en per boot aan land werd gebracht, er van hem vingerafdrukken werden genomen. Verder niets meer.

Verzoekende partij heeft bij de Italiaanse overheid geen asiel aangevraagd. Verzoekende partij heeft enkel zijn naam en zijn gegevens gegeven en werd vervolgens terug op straat gezet.

In casu is artikel 6 van de Dublin II Verordening van toepassing.

Artikel 6, lid 2 van de Dublin II Verordening bepaalt duidelijk:

“Indien de asielzoeker en niet begeleide minderjarige is, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij de lidstaat waar een lid van zijn gezin zich wettig ophoudt, voorzover dit in het belang van de minderjarige is.

Bij ontstentenis van gezinsleden berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend.”

Verzoekende partij heeft geen asiel aangevraagd in Italië. De eerste asielaanvraag van verzoekende partij dateert van 26 oktober 2011. Deze werd ingediend bij de Belgische overheid. Bijgevolg is België de verantwoordelijke staat voor het behandelen van de asielaanvraag.

Verder bepaalt de Procedurerichtlijn:

“(14) Voorts moeten voor alleenstaande minderjarigen vanwege hun kwetsbaarheid specifieke procedurele waarborgen worden vastgelegd. In dit verband moeten de lidstaten in eerste instantie de belangen van het kind in overweging nemen.”

Het belang van het kind is hier in casu duidelijk. Immers, de verzoekende partij is een niet - begeleide - minderjarige die op 26 oktober 2011 zijn asielaanvraag hier in België heeft ingediend.

De heer [K.–M. D. P.] werd door de Dienst Voogdij van het Ministerie van Justitie dd. 13 januari 2012 aangesteld als voogd (stuk 3).

Voor de asielzoeker die een niet - begeleide - minderjarige is, is de staat waar de ouder of de voogd wettig verblijft verantwoordelijk. De situatie van de niet – begeleide – minderjarige is onlosmakelijk verbonden met die van de ouder of de voogd.

De voogd van verzoekende partij, de heer K.–M. D. P.], verblijft wettig in België. Bijgevolg is België de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij en heeft zij de plicht om de asielaanvraag te onderzoeken!

Bovendien mag hier niet vergeten worden dat elke lidstaat, op basis van zijn eigen soevereiniteit en rekening houdende met het belang van het kind, kan beslissen om een asielverzoek dat bij hem werd ingediend te behandelen, ook al zou hij daartoe op grond van de Dublin – criteria niet bevoegd zijn.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom zij de regelgeving van de Procedurerichtlijn niet gerespecteerd heeft. In de bestreden beslissing wordt eveneens niet aangehaald waarom er geen rekening werd gehouden met het belang van de niet – begeleide – minderjarige en de woonplaats van de aan hem toegewezen voogd.

Tenslotte dient eveneens opgemerkt te worden dat er geen enkel stuk voorligt, waaruit blijkt dat verzoekende partij wetens en willens, en met voldoende kennis van zaken, een asielaanvraag in Italië heeft ingediend.”

3.1.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het gehoorverslag van 22 februari 2012 inderdaad blijkt dat verzoeker ontkende dat hij in Italië asiel heeft aangevraagd. Echter, het Eurodacverslag toont het tegendeel aan.

Bovendien blijkt uit het administratieve dossier dat de raadsman van verzoeker reeds d.d. 27 februari 2012 een schrijven richtte om te wijzen op artikel 6, lid 2 van de Dublin II Verordening en om te herhalen dat verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er gereageerd werd op dit schrijven van verzoekers raadsman. De beslissing stelt het volgende:

[...]

De verwerende partij merkt op dat verzoeker zijn kritiek, zoals reeds vermeld in het schrijven van 27.02.2012 herhaalt, doch geen nieuw licht werpt op de motivering zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

Verzoeker voegt enkel toe dat het feit dat zijn voogd in België verblijft, zou verantwoorden dat de Belgische autoriteiten bevoegd zijn. De verwerende partij wijst erop dat verzoeker met zijn betoog een verkeerde lezing doet van artikel 2, i van de Dublin II Verordening.

In hoofdstuk I (Doel en definities), art. 2 van deze verordening wordt verduidelijkt welke personen beschouwd worden als gezinsleden in de zin van de verordening.

Art. 2, i stelt:

“gezinsleden”: voorzover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de asielzoeker die op het grondgebied van de lidstaat aanwezig zijn:

i) de echtgenoot van de asielzoeker of de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of de praktijk van de betrokken lidstaat ongehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van het vreemdelingenrecht;

ii) de minderjarige kinderen van paren zoals bedoeld onder punt i), of van de asielzoeker, mits zij ongehuwd en afhankelijk zijn, ongeacht of zij volgens de nationale wetgeving wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

iii) de vader, moeder of voogd wanneer de asielzoeker of vluchteling minderjarig en ongehuwd is;

Hieruit kan besloten worden dat de verzoeker-voogd-relatie, gelet op het feit dat de voogd pas in België werd aangesteld, niet valt onder het begrip 'gezinsleden' in de zin van de Dublin II-verordening. Verzoeker toont alleszins het tegendeel niet aan.

Verzoekers kritiek is niet dienstig en hij toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van de door hem opgeworpen bepalingen.”

3.1.3.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.1.3.2. De Raad merkt verder op dat verzoeker – waar hij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg het middel dient te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht – niet kan worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de behandeling van zijn asielverzoek in toepassing van artikel 6.2 van de verordening 343/2003/EG toekomt aan de Belgische autoriteiten. Verzoeker steunt zich op het gegeven dat hij in Italië geen asielaanvraag zou hebben ingediend, doch er dient te worden opgemerkt dat het motief in de eerste bestreden beslissing, dat uit de Eurodac-gegevens blijkt dat verzoeker wel degelijk een asielaanvraag indiende in Italië steun vindt in de stukken

van het administratief dossier. Een op 26 oktober 2011 doorgevoerde vergelijking van verzoekers vingerafdrukken met de gegevens voorhanden in het Eurodac-systeem leerde immers dat verzoekers vingerafdrukken reeds werden genomen in Italië op 7 juli 2011 en onder het referentienummer "IT1LE013JF" werden opgenomen in de centrale Eurodac-databank. Wat dit referentienummer betreft, dient vervolgens te worden verwezen naar artikel 2.3 van de verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, dat betrekking heeft op de toezending van gegevens door een lidstaat aan de centrale gegevensbank Eurodac en dat luidt als volgt:

"Door middel van het referentienummer overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder d), van de Eurodac-verordening moeten de gegevens ondubbelzinnig aan een persoon en aan de lidstaat die de gegevens toezendt kunnen worden gekoppeld. Voorts moet uit dat nummer kunnen worden opgemaakt of het gaat om een asielzoeker, dan wel om een persoon als bedoeld in artikel 8 of artikel 11 van de Eurodac-verordening. Het referentienummer begint met de kenletter(s) waarmee de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden overeenkomstig de in bijlage 1 vermelde norm wordt aangeduid. Na de kenletter(s) volgt de identificatie van de personencategorie. Gegevens van asielzoekers worden aangeduid met "1", van personen als bedoeld in artikel 8 van de Eurodac-verordening met "2" en van personen als bedoeld in artikel 11 van de Eurodac-verordening met "3". De centrale eenheid stelt de nodige technische procedures voor de lidstaten op, zodat de centrale eenheid ondubbelzinnige gegevens ontvangt."

Uit voormeld referentienummer "IT1LE013JF" blijkt aldus dat verzoeker in Italië is geregistreerd als asielzoeker en hij er een asielaanvraag indiende.

Gelet op artikel 5.2 van de verordening 343/2003/EG – dat bepaalt dat de lidstaat welke met toepassing van de criteria vervat in deze verordening verantwoordelijk is, wordt vastgesteld op grond van de situatie op het tijdstip waarop de asielzoeker zijn verzoek voor de eerste maal bij een lidstaat indient – en op artikel 6.2 van deze verordening – dat voorziet dat bij ontsteltenis van gezinsleden de verantwoordelijkheid berust bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend – dient aldus te worden aangenomen dat verweerder op correcte wijze heeft vastgesteld dat Italië op grond van de in de verordening 343/2003/EG vooropgestelde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Verzoeker betwist immers niet dat hij geen familieleden in België of in Europa heeft en kan ook niet dienstig voorhouden dat de hem in België toegekende voogd dient te worden beschouwd als een gezinslid in de zin van de verordening 343/2003/EG. Verweerder wijst er wat dit betreft terecht op dat in artikel 2. i) van de verordening 343/2003/EG wordt gepreciseerd dat er slechts sprake is van een gezinslid in de zin van deze verordening voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond.

Verweerder heeft dan ook een correcte toepassing gemaakt van artikel 6 van de verordening 343/2003/EG.

Een verdere bespreking van het middel is niet vereist, nu uit de bespreking van het tweede middel zal blijken dat er grond is tot nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 3.2 en 15 van de verordening 343/2003/EG, van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en van op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen. Hij betoogt tevens dat er sprake is van machtsafwending.

Hij licht het middel als volgt toe:

"[...] Er dient op gewezen te worden dat de situatie voor asielzoekers in Italië en dan meer bepaald de opvangsituatie allesbehalve voldoende is.

De opvang voor asielzoekers is slechts zeer summier en het risico dat verzoekende partij op straat zal moeten leven bij een gedwongen terugkeer naar Italië is zeer groot.

Verzoekende partij verwijst in deze context naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens: *M.S.S. vs. Belgium and Greece* van 21 januari 2011 waarbij o.a. een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. werd uitgesproken ten aanzien van Griekenland omwille van de slechte levensomstandigheden in Griekenland.

Op heden zijn de levensomstandigheden in Italië dezelfde als in Griekenland voor kandidaat – vluchtelingen (asielzoekers).

Verwerende partij haalt aan dat uit recente rapporten blijkt dat vreemdelingen in het kader van de Dublin II verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten.

In hetzelfde, door verwerende partij gebruikte rapport, lezen we evenwel het volgende:

“The most striking characteristic of the Italian asylum system is the lack of support, in terms of accommodation and integration, for the majority of those granted a permit. The situation leaves thousands of refugees — including many considered vulnerable — without proper means for taking care of themselves. The statements collected during the interviews for this report indicate that the lack of reception and integration opportunities is the main reason as to why an increasing number of asylum seekers and refugees choose to leave Italy for other European countries.

The dramatic current events of northern Africa have caused a new wave of migrants to Italy, making the situation even more pressing”

(stuk 5, “Norwegian Organisation for Asylum seekers (NOAS), “The Italian approach to asylum: system and core problems”, april 2011; [...])

Dat asielzoekers, die in het kader van de Dublin II verordening overgedragen worden aan Italië, een “bevoorrechte positie” hebben, wordt ontkend door volgende objectieve informatie.

The oft-cited preferential treatment of the Dublin II returnees is practically nonexistent: according to official reports of SPRAR, 12% of returnees in 2008 and 2009 were handed over to a SPRAR project, while 88% were left homeless. In 2008, of a total of 1.308 Dublin II returnees, 148 were taken into a SPRAR Project. In 2009, of 2.658 returnees around 314 people were given accommodation.”

(stuk 6, “The Living Conditions of Refugees in Italy: a report by Maria Bethke & Dominik Bender”, Pro Asyl, 28 februari 2011)

“The other 88 % were exposed to homelessness, if they were lucky, they were provided with a train ticket at the airport Rome Fiumicino. None of the Dublin returnees the authors spoke to actually knew the NGO Acriconfraternità (Acf) at the airport which is supposed to take care for Dublin returnees who arrive there.”

(stuk 7, Summary of the report “Zur Situation von Flüchtlingen in Italien” from Dominik Bender and Maria Bethke” Pro Asyl, 28 februari 2011, [...])

Objectieve informatie toont verder aan:

“This report documents the extremely difficult living conditions of asylum seekers and those who have been granted refugee status, subsidiary or humanitarian protection in Italy. This documentation focuses on the situation in Rome, however, similar problems are known to exist in other Italian cities. Given this depiction of the circumstances under which these people live, it is our concern to effect an improvement. (...)

“The nation wide State reception system (SPRAR) is supposed to provide accommodation and integration for beneficiaries of international protection, partly also for asylum seekers, in cooperation with local partners. The existing capacities are insufficient, only 3.000 places for 31.000 asylum seekers who arrived in 2008 and for 17.000 in 2009 (reference is made to the Compendio statistico dello SPRAR anno 2009, p. 5). The waiting lists are long, according to the annual report of MEDU for the year 2009, in

November 2009 3.426 persons were officially registered on the waiting list for a place in the SPRAR only in Rome.

(...)

The local authorities are not obliged to provide a certain number of places for accommodation. The authors also became aware of one SPRAR project in which employees had not been paid a salary for months and the food supply for the residents of the accommodation facility was not guaranteed.

(stuk 7, "Summary of the report "Zur Situation von Flüchtlingen in Italien" from Dominik Bender and Maria Bethke" Pro Asyl, 28 februari 2011, [...])

"According to the EU Reception Conditions Directive, asylum seekers have the right to accommodation until they have received a final decision on their claim. In theory, Italian law follows this scheme, however, because of shortcomings in the accommodation system, many asylum seekers are accommodated only until the first instance decision on their claim. It normally takes two months from the verbalization to a first instance decision.

(...)

According to the law, every minor must have an appointed guardian. In Italy, guardians are recruited as unpaid volunteers, which contributes to the current lack of personnel. The difficulty of recruiting guardians often causes minors to be dependent on the help they get from the staff in the houses where they are put, who often are not trained for dealing with the specific problems they might have as refugees."

(stuk 8, "Asylum procedure and reception conditions in Italy", Schweizerische Flüchtlingshilfe, mei 2011, [...])

"Asielzoekers die in het kader van de Dublin-verordening terugkeren naar Italië, krijgen een treinkaartje en worden dan aan hun lot overgelaten. Slechts 12% van de Dublin-claimanten werd in 2008 en 2009 opvang aangeboden door SPRAR. Er wordt aangegeven dat er bij het reizen naar de politie in de regio waar de persoon in Italië is geregistreerd vaak veel mis gaat. Zo hebben de meeste asielzoekers geen geld om naar het zuiden van Italië te reizen, terwijl velen daar juist Italië zijn binnengekomen en zich daar moeten melden. Bij aankomst moet de asielzoeker vaak meerdere weken wachten tot de nodige documenten afgegeven kunnen worden en moet de asielzoeker bovendien 100 Euro betalen om opnieuw in het systeem opgenomen te worden. Het rapport geeft aan dat enkele mannelijke volwassenen wel in staat zijn (geweest) om dit te doen, maar dat met name vrouwen met kinderen en zieke asielzoekers hier in de problemen komen.

(...) wordt vermeld dat Italië haar opvangvoorzieningen met name heeft gericht op asielzoekers, waardoor mensen die terugkeren naar Italië in het kader van Dublin en al in het bezit zijn van een status vaak tussen wal en schip belanden als het gaat om opvang en integratieprogramma's. Er zijn wel initiatieven ondernomen ter verbetering, maar in de praktijk schiet met name de opvang tekort.

(stuk 9, "Informatiebrief Dublin — Italië", Vluchtelingenwerk Nederland, 10 oktober 2011, [...])

De geciteerde objectieve informatie toont duidelijk aan dat de situatie van de asielzoekers in Italië precair is. Italië slaagt er niet in om aan asielzoekers de nodige waarborgen te bieden overeenkomstig de Internationale Verdragen!

Bij een gedwongen terugkeer naar Italië zal verzoekende partij blootgesteld worden aan een schending van artikel 3 E.V.R.M. In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 8 maart 2011 wordt tevens in die zin geoordeeld:

"... De verzoekende partij stelt dat de Italiaanse diensten die verantwoordelijk zijn inzake opvang van asielzoekers thans verstikken omwille van de evenementen in Noord-Afrika (Tunesië, Egypte en Libië) die leiden tot de verandering van de regimes. Verzoekende partij verwijst naar een persbericht van Amnesty International van 14 februari 2011 (...) waarin de Italiaanse overheid wordt geciteerd die stelt dat ze thans geconfronteerd worden met een 'urgence humanitaire'. Blijkens voormeld persbericht heeft de ministerraad op 12 februari 2011 de toestroom omschreven als een 'état d'urgence humanitaire' (vrije vertaling: 'humanitaire noodtoestand'). De Italiaanse overheid heeft tevens de hulp ingeroepen van de Europese Unie, in casu Frankrijk om de migratiestromen komende van Noord-Afrika te beheersen. Verzoekende partij voert aan dat de leefomstandigheden van asielzoekers in Italië precair zijn en verwijst te deze naar een rapport van 'L'observatoire suisse du droit d'asile et des étrangers' (...). Uit dit rapport van november 2009 blijkt dat asielzoekers geen garantie hebben om geherbergd te worden, dat

velen zich op straat bevinden nadat ze werden teruggestuurd en dat de opvangcapaciteiten volledig overbelast zijn. De caritatieve organisaties zijn niet voldoende in aantal om de asielzoekers zonder logement op te vangen. Onder verwijzing naar een ander rapport voert verzoekende partij aan dat blijkens een woordvoerder van Caritas Rome de situatie in 2009 omschreven wordt als 'de slechtste sinds twintig jaar' (...). Verzoekende partij betoogt dat de situatie sindsdien nog verslechterd is omwille van de recente evenementen in Noord-Afrika, het is levens te vrezen dat omwille van het conflict in Libië de reeds slechte situatie nog kan verslechteren. Omwille van deze elementen vreest de verzoekende partij enerzijds opgevangen te worden in onwaardige omstandigheden en die strijden met artikel 3 EVRM en, anderzijds, dat haar asielaanvraag oppervlakkig zal onderzocht worden om redenen dat de Italiaanse autoriteiten de omstandigheden niet meer aankunnen. Er is een groot risico dat de verzoekende partij zal uitgewezen worden naar haar land van herkomst. Het betreft aldus een exceptionele situatie waarmee de Belgische autoriteiten moeten rekening houden teneinde artikel 3 EVRM en andere vluchtelingrechtelijke principes, in het bijzonder het verbod op non-refoulement niet te schenden. ...

De Raad treedt verzoekende partij bij waar die stelt dat het een exceptionele situatie betreft. Hieruit volgt dat de verzoekende partij een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 EVRM lijkt te hebben. Het middel lijkt in de mate dat het de schending van artikel 3 EVRM aanvoert, in deze stand van het geding ernstig.

...

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan daar niet is uit te sluiten dat zij hierdoor dreigt het voorwerp te zijn van een onmenselijke behandeling. Het nadeel dat er in bestaat onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling is evident ernstig en moeilijk te herstellen. ...”

(stuk 10, arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 8 maart 2011, nr. 57 598 in de zaak RvV 67 660 / IV)

Ook in de buitenlandse rechtspraak kunnen we geheel gelijkaardige beslissingen terugvinden.

“The AC Darmstadt suspended the Dublin transfer of a Somali national to Italy with reference to the general reception situation. The Court found that Italy might not fulfill its obligations arising from the ECHR and the 1951 Refugee Convention, Asylum seekers could become individually at risk due to the humanitarian situation there, especially regarding social and medical conditions as well as accommodation.”

(stuk 11, AC Darmstadt, order of 09 November 2010 - 4 L 1455/10.DA.A(1))

“The Court halted the Dublin transfer of an Afghan asylum seeker to Italy and assessed the situation in Italy is comparable to the situation in Greece with respect to access to accommodation and medical treatment. The a/s would have to expect homelessness associated with social pauperization and possible severe health risks.”

(stuk 12, AC Frankfurt a.M., order of 07 February 2011 - 7 L 329/11.F.A)

Bovendien mag hier niet vergeten worden dat verzoekende partij minderjarig is. Het terugsturen van verzoekende partij is dan ook volledig ongehoord. De kans dat hij op straat zal leven is heel reëel.

“During our research we encountered a number of people who were obviously minors, living without a responsible adult. In response to our question of why they did not live in one of the reception facilities for unaccompanied minors available throughout Italy, many of them responded that, according to their Italian documents, they were adult.

(stuk 6, “The Living Conditions of Refugees in Italy: a report by Maria Bethke & Dominik Bender”, Pro Asyl, 28 februari 2011)

Verwerende partij heeft ten onrechte geen rekening gehouden met de leeftijd van verzoekende partij. Het is immers vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari

2008, Saadi/Italië, § 128 — 129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Uit het rapport van Thomas Hammarberg van 7 september 2011 blijkt onder meer dat Italië tekort schiet in het snel herkennen van kwetsbare personen, zoals alleenstaande minderjarigen, zwangere of alleenstaande vrouwen, gehandicapte personen en slachtoffers van seksueel of gendergerelateerd geweld, als gevolg waarvan de desbetreffende vreemdelingen adequate zorg ontberen. (stuk 13, Rapport van de Mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa, Thomas Hammarberg van 7 september 2011, [...])

Het terugsturen van verzoekende partij naar een land, Italië, waar hij met zekerheid niet overeenkomstig de Richtlijn 2003/9/EG zal worden opgevangen, vormt in hoofde van België een schending van diezelfde richtlijn, evenals een schending van artikel 3 E.V.R.M.”

3.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“[...] De verwerende partij heeft de eer op te merken dat verzoeker tijdens zijn Dublin verhoor verklaarde dat hij in een park heeft moeten blijven en dat de levensomstandigheden in Italië niet goed zouden zijn. Desalniettemin toont verzoeker met zijn beweringen niet aan als zou zijn verblijf in het park het gevolg zijn van een slechte behandeling van zijn asielaanvraag. Evenmin maakt hij met dergelijke algemene bewering in concreto aannemelijk dat hij door de Italiaanse autoriteiten geen goede behandeling zou krijgen. Verzoeker gaat derhalve, voor het eerst in zijn verzoekschrift, in op de zogenaamde slechte behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Verzoeker heeft niet de minste aanwijzing gegeven dat er in zijn hoofde bezwaren of klachten bestaan betreffende de opvang, het verblijf en de behandeling van haar asielaanvraag in Italië. De verzoekende partij heeft zich beperkt tot het uiten van algemene bemerkingen.

Uit het gehoorverslag van 22 februari 2012 blijkt daarenboven dat de verzoeker ontkent dat hij in Italië asiel heeft aangevraagd. Dit gegeven leidt tot de eerste vaststelling dat de verklaringen die verzoeker aflegt niet aannemelijk zijn. Immers, het Eurodacverslag toont het tegendeel aan.

De verwerende partij is in de bestreden beslissing overgegaan tot een beoordeling van verzoekers verklaringen en tevens tot een onderzoek naar het mogelijke bestaan van een schending van artikel 3 van het EVRM bij overdracht aan de Italiaanse autoriteiten. Meer bepaald wordt er in de bestreden beslissing gesteld:

"Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy — Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevraagd asielprocedure te hervatten waarbij niet op voorhand vaststaat dat met geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene."

Er kan al dus niet besloten worden dat de verwerende partij niet heeft geageerd in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM, het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10 en naar de principes die terug te vinden zijn in het arrest van 17 februari 2011 gekend onder nummer 565203 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen genomen in algemene vergadering.

Evenmin toont de verzoeker aan dat zijn zaak gelijkaardig is aan het geval behandeld in het arrest 57.598 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 maart 2011.

De verwerende partij kan verder verwijzen naar arrest nr. 75.471 d.d. 17 februari 2012 waarin het volgende werd gesteld m.b.t. het rapport NOAS, aanwezig in het administratieve dossier:

“(…) Bovendien maakt het rapport NOAS een onderscheid tussen de asielzoekers die in Italië zijn gebleven na het indienen van een asielaanvraag en deze die ingevolge de Dublin-II-Verordening worden teruggewezen naar Italië. Uit dit rapport, dat zich in het administratieve dossier bevindt, blijkt dat een genuanceerder beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers, ook naar de procedureregels toe, zich opdringt. Lezing van dit rapport leert dat slechts van een minderheid van asielzoekers die Italië verlaten hebben, de asielaanvraag werd afgewezen. De meerderheid hiervan heeft een verblijfsvergunning verkregen, wat niet kan vastgesteld worden door het Eurodac-verslag (zie voormeld verslag, pagina 11). Diegenen die terugkeren naar Italië zonder eerst in Italië een asielaanvraag te hebben ingediend (wat de verzoekende partij in casu beweert) krijgen in het politiestation de mogelijkheid een asielaanvraag in te dienen. Zij ontvangen informatie en advies van onafhankelijke organisaties aangeduid door de autoriteiten die in de nabijheid zijn van het politiestation (zie NOAS verslag, pagina 13). Weliswaar zijn er incidenten gerapporteerd waar geen afspraken met de Questura zijn verkregen, maar deze problematiek, voortvloeiend uit eventuele onwetendheid van de asielzoeker, kan voorkomen worden in het geval van de verzoekende partij die door middel van haar raadsman ongetwijfeld op de hoogte zal worden gebracht van de inhoud van het NOAS rapport die duidelijk maakt welke concrete stappen de verzoekende partij dient te ondernemen zo er zich een incident zou voordoen. Diegene die een asielaanvraag in Italië had ingediend, nog geen interview heeft gehad en waar nog geen beslissing over de asielaanvraag werd genomen, krijgt meestal toegang tot de verdere afhandeling van zijn asielprocedure. Indien in dat geval de beslissing al wel werd genomen en deze negatief is, is het meestal geen probleem om de heropening van de asielaanvraag te verkrijgen (pagina 13-14 voormeld verslag). Wat de overgedragen asielzoekers in het kader van de Dublin-II-Verordening betreft, meldt voormeld verslag dat meestal opvangplaats voor hen gevonden wordt in CARA- centra onder meer in Rome en in Malpensa. Diegene die al in een centrum verbleven en dit verlaten hebben zonder toelating verliezen hun opvangplaats. In casu, gelet op het stilzwijgen van de verzoekende partij zijn er geen indicaties voorhanden dat de verzoekende partij zich in dat geval bevindt. Ook in de Fiumicino luchthaven krijgen overgenomen asielzoekers opvang voor maximum twee weken tot een plaats vrijkomt in het SPRAR systeem. Is er geen plaats in dit systeem beschikbaar kunnen ze meestal Loch blijven, zelfs voor verschillende maanden. Kwetsbare groepen hebben voorrang (pagina 23 voormeld verslag).

Meteen is duidelijk dat er wel degelijk opvangmogelijkheden bestaan in Italië, dat weliswaar er problemen zijn zeker bij asielzoekers die niet goed geïnformeerd zijn, wat in casu niet het geval is nu de raadsman het verslag kent dat verschillende organisaties vermeldt waartoe de verzoekende partij zich kan richten.

Evenwel blijkt ook uit het verslag dat, om een nog meer gedetailleerde analyse te verrichten het onontbeerlijk is dat de verzoekende partij alle concrete gegevens over haar asielprocedure bijbrengt, minstens verhaalt indien zij van de verwerende partij verwacht dat haar onderzoek nog diepgaander zou zijn. Ook op de verzoekende partij rust een gedeelte van de bewijslast en van haar mag verwacht worden dat zij de waarheid spreekt en op gedetailleerde wijze concrete gegevens bijbrengt over de plaatsen waar zij geweest is in Italië en in welk stadium haar asielprocedure is. De redenering van de verzoekende partij die éézijdig de bewijslast legt op de verwerende partij of op de Raad, kan niet gevolgd worden. Het gegeven dat er nog geen formeel akkoord is vanwege de Italiaanse autoriteiten betreffende de terugname, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Voorts is het motief dat stelt dat niet aangetoond wordt dat er geen medische verzorging bestaat in Italië voor de aangehaalde medische problemen, te weten last hebben van ademhaling, hoofdpijn en rugpijn, kennelijk redelijk, rekening houdend met de vaagheid van de klachten en het gebrek aan enig medisch attest, ook niet in het kader van huidige procedure. Ten overvloede blijkt uit het rapport NOAS dat tijdens de asielprocedure na de registratie de verzoekende partij recht heeft op gratis gezondheidszorg (pagina 32).

Evenmin zijn er aanwijzingen dat de verzoekende partij het risico loopt terug gezonden worden naar haar land van herkomst door de Italiaanse autoriteiten, gelet op hetgeen voorafgaat. Prima facie toont de verzoekende partij geen schending van het non-refoulementbeginsel aan.

Prima facie maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk en lijkt zij geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Verzoeker maakt een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk. Verder zet verzoeker niet uiteen op welke wijze de beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3§2 van de Dublin II Verordening,

van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en van artikel 15 van de Dublin II Verordening. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Het tweede middel is ongegrond."

3.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG - dat voorziet dat elke lidstaat een bij hem ingediend asielerzoek van een onderdaan van een derde land kan behandelen, ook al is hij daartoe niet verplicht op grond van de in deze verordening vastgelegde criteria -, wijst de Raad erop dat verweerder verplicht is om gebruik te maken van de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit deze bepaling indien het niet aanwenden van deze bevoegdheid zou leiden tot een schending van fundamentele rechten die een absoluut karakter hebben, zoals artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *addé* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit

zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker voert, onder meer, aan dat geen rekening is gehouden met zijn minderjarigheid en bijgevolg met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn concrete geval. Hij verwijst hierbij enerzijds naar een rapport van Pro Asyl van februari 2011, waaruit blijkt dat deze organisatie in Italië personen aantroef die 'duidelijk' minderjarig en niet begeleid waren en waarvan velen verklaarden dat zij niet in een opvangstructuur verbleven omdat zij volgens hun Italiaanse documenten meerderjarig zijn, en anderzijds naar een rapport van de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa, de heer Thomas Hammarberg, van september 2011, waarin deze stelt dat Italië tekort schiet in het snel herkennen van kwetsbare personen – waaronder minderjarigen – en als gevolg hiervan deze categorie van vreemdelingen een adequate zorg ontberen. Hij stelt dat de kans dat hij op straat zal leven heel reëel is.

De Raad stelt vast dat het niet betwist is dat verzoeker een niet-begeleide minderjarige asielzoeker is. Niet-begeleide minderjarige asielzoekers worden in de EU regelgeving aangemerkt als een kwetsbare groep van personen met bijzondere behoeften (artikel 17 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers en overweging nr. 14, preambule van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingstatus). De Raad wijst op de specifieke verplichtingen met betrekking tot de opvang van niet-begeleide minderjarige onder artikel 19 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers (*Pb.L.* 6 februari 2003, afl. 31), enerzijds, alsook met betrekking tot het verstrekken van specifieke waarborgen voor niet-begeleide minderjarige asielzoekers onder artikel 17 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingstatus (*Pb.L.* 13 december 2005, afl. 236), anderzijds. Het terugsturen van een persoon naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomingen aan deze verplichtingen worden vastgesteld, kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie *mutatis mutandis* EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. *België en Griekenland*) en artikel 4 van het Handvest Grondrechten Europese Unie, ook al heeft dit plaats in het kader van een overname onder de Dublin-II-verordening (zie HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10, *N.S. v. Secretary of State for the Home Department*, par. 80 t/m 94).

In casu blijkt noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit de eerste bestreden beslissing dat verweerder concreet is nagegaan wat de specifieke situatie is van niet-begeleide minderjarige asielzoekers in Italië. In de eerste bestreden beslissing wordt enkel gemotiveerd inzake de algemene situatie van vreemdelingen die in het kader van de verordening 343/2003/EG worden overgedragen aan Italië. Zoals reeds gesteld, dient nochtans te worden aangenomen dat de groep van niet-begeleide minderjarige asielzoekers een bijzonder kwetsbare groep betreft, zodat een specifiek onderzoek naar de

concrete omstandigheden van opvang en behandeling van deze categorie van vreemdelingen zich opdringt. Te meer nu uit wat volgt blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan dat er zich in Italië problemen kunnen stellen inzake de opvang van niet-begeleide minderjarige asielzoekers en met betrekking tot de waarborgen voor niet-begeleide minderjarige asielzoekers tijdens de asielprocedure.

In de eerste plaats wordt gewezen op de door verzoeker aangebrachte informatie waaruit blijkt dat er zich in Italië een probleem stelt van minderjarigen die wat hun asielprocedure betreft staan geregistreerd als meerderjarigen en als gevolg hiervan geen toegang hebben tot de – gelet op hun kwetsbare situatie – vereiste opvang en zorg. Eenzelfde bekommernis volgt ook uit het rapport van *'The Norwegian Organisation for Asylum Seekers'* (NOAS) van april 2011, waarnaar verweerder verwijst in de eerste bestreden beslissing en dat zich in het administratief dossier bevindt. In dit rapport wordt immers geduid dat niet elke minderjarige in Italië in het kader van zijn asielprocedure wordt geregistreerd als minderjarige en dit als gevolg van voornamelijk onbetrouwbare leeftijdstests en minderjarigen die zich meerderjarig verklaren (NOAS, p. 16). Er wordt aangeraden enkel over te gaan tot een overdracht van een niet-begeleide minderjarige die in Italië is geregistreerd als meerderjarige op voorwaarde dat de Italiaanse autoriteiten garanderen dat deze zal worden behandeld als minderjarige (NOAS, p. 37). In dit verband dient er – specifiek wat de situatie van verzoeker betreft – op te worden gewezen dat er in het administratief dossier geen informatie voorhanden is over de vraag of verzoeker in Italië al dan niet als minderjarige is geregistreerd en dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een stilzwijgende overeenkomst met Italië, zodat er geen zekerheid over bestaat dat verzoeker door de Italiaanse autoriteiten zal worden beschouwd als een niet-begeleide minderjarige asielzoeker en als gevolg hiervan de zorg en opvang zal genieten die is vereist gelet op zijn kwetsbare situatie.

Verder wordt in voormeld rapport van NOAS aangeraden een overdracht van een niet-begeleide minderjarige asielzoeker in toepassing van de verordening 343/2003/EG enkel door te voeren indien er voldoende zekerheid bestaat dat de vereiste zorgen voorhanden zullen zijn (NOAS, p. 37). Er wordt aangegeven dat, als gevolg van de toestroom in Italië van vreemdelingen uit Noord-Afrika en het Midden-Oosten, de Italiaanse Dublin Unit er niet in slaagt alle terugnameverzoeken tijdig te behandelen en overdrachten van asielzoekers onvoldoende worden voorbereid en dat dit er in verschillende gevallen toe heeft geleid dat geen enkele dienstverlening werd bekomen bij de lokale gemeenschap waaraan men werd toegewezen. Er wordt geduid dat dit, met name in geval van kwetsbare groepen, kan leiden tot schadelijke situaties. Tevens wordt aangegeven dat, wat opvang betreft, in principe voorrang wordt gegeven aan kwetsbare groepen, doch dat het aantal beschikbare plaatsen niet toereikend is (NOAS, p. 36). Hieruit volgt een risico dat deze minderjarigen terecht komen in de grote, voor hen vaak onveilige steden (NOAS, p. 26). Zoals hierboven reeds gesteld, heeft verweerder wat dit betreft geen specifiek onderzoek gevoerd, ondanks aanwijzingen waarover hij beschikte dat er zich op dit punt tekortkomingen kunnen voordoen die – alleen al gelet op de kwetsbare groep waartoe verzoeker als niet-begeleide minderjarige vreemdeling behoort – als ernstig dienen te worden aangemerkt. Voormeld rapport van NOAS maakt immers deel uit van het door verweerder neergelegde administratief dossier.

Gelet op voorgaande bespreking dient dan ook te worden vastgesteld dat verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met alle omstandigheden eigen aan de individuele situatie van verzoeker, en meer specifiek met de kwetsbare situatie waarin deze zich als niet-begeleide minderjarige asielzoeker bevindt. Ook in de nota met opmerkingen gaat verweerder volledig voorbij aan de minderjarigheid van verzoeker en het gegeven dat hij niet begeleid is door een verantwoordelijke ouder of voogd. De Raad besluit dat verweerder onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

3.3. Verzoeker heeft een gegrond middel tot nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing aangevoerd. Aangezien de feitelijke motivering van de tweede bestreden beslissing is gegrond op de eerste bestreden beslissing, nu in de tweede bestreden beslissing wordt geduid dat verzoeker niet is toegelaten tot een verblijf omdat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag, dient ook deze beslissing nietig te worden verklaard.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2012 tot weigering van verblijf en tot afgifte van een bevel tot terugbrenging met betrekking tot verzoekende partij, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS